

Ana Maria Sandu

ÎN ȚARA VACILOR FERICITE

ilustrații de Oana Ispir

Ediția a II-a, revizuită

editura **Frontiera**

VADÚ ȘI GINA

– Vrei să-ți spun un secret? Întrebă mai mult șoptit pisica Vadú. Numele ei se pronunța cu accent pe „u”, ca în franceză.

Musca Gina își bulbucă ochii și fâlfâi scurt din aripi, semn că Vadú putea să-i facă orice mărturisire. Se așeză pe urechea ei gri, cu margini rozalii, și așteptă. Cușca de plastic cu grilaj de fier în care se aflau alunecă brusc spre dreapta și se izbi de portieră. Atât de tare, că-și pierdură amândouă echilibrul.

– Hai, zi-mi odată, că mi-au amortit picioarele! se răsti ascuțit musca.

– Iar țipi? Nu ți se pare că e destul zgomot în mașina asta? o repezi pisica, și coama de culoarea nisipului i se zbârli cât ai zice pește.

– Ia te uită ce aere își dă doamna pisică! Te visezi cumva leoaică? Ți-am spus de o mie de ori că pe mine nu mă sperii așa.

– Calmează-te, voiam doar să-ți mărturisesc ceva. Dar nu-i ușor, mi-e așa rău de la stomac!

– Aoleu, nu cumva să vomți! zise musca Gina și se scărpină sub bărbie cu piciorul numărul unu. Îmi plac mie mirosurile tari, dar chiar nu e momentul, să știi. Întinde-te și încearcă să dormi, asta sigur o să te

ajute. Și, mai ales, respiră adânc! Un, doi, trei. Haide, haide, știu că poți!

Coborî până în dreptul mustăților lui Vadú și o urmări să vadă ce face. Se așează pe botul ei, deși știa că asta o enervează peste măsură. Pisica păru însă că nici nu bagă de seamă, ceea ce Ginei i se păru de-a dreptul suspect.

– Hai, Vadú, vorbește-mi, e așa de întuneric aici și nu-mi place deloc!

Pisica respira sacadat și nu scotea niciun sunet.

– Acum te lași rugată! Ce prietenă mai am și eu, of, Doamne! se tângui musca și-și frecă picioarele unul de altul. Vreau să aud odată secretul! Te roog!

– Gata, gata, termină cu limbarița! Mi-e din ce în ce mai grea...ță, zise pisica și se auzi imediat un hârcâit puternic. Și FRICĂĂĂ! miorlăi ea secretul.

Musca Gina n-o mai recunoștea pe Vadú. Unde era vocea ei înțeleaptă? Aia un pic nesuferită, de profesoară, cu care îi vorbise când o cruțase în seara aceea de primăvară, când toate geamurile apartamentului din București rămăseseră deschise. Nici acum nu știa de ce Vadú se răzgândise în ultimul moment și n-o vânașe. Ea o sâcâise destul de tare. Bâzâise ca o nebună, iar felinele sunt extrem de sensibile nu doar la sunete,

ci și la ultrasunete. Pisica Vadú ținuse laba deasupra muștei Gina, dar, în loc s-o strivească imediat, ca pe o sămânță de floarea-soarelui, o lăsase să trăiască. De atunci, musca se tot întreba: oare dacă o pisică nu te omoară, se consideră că-ți salvează viața?

– Sunt aici, cu tine, Vadú. Nu pot să-ți promit că o să fie bine, dar măcar nu ești singură și ai cu cine schimba o vorbă, o încurajă Gina.

– Crezi c-o să se termine vreodată drumul ăsta? se auzi din nou pisica, cu o voce ceva mai normală.

– Nu te îndoii de asta, roagă-te doar să rămânem întregi până la sfârșit. Suntem, totuși, vietăți de casă, nu suntem făcute să călătorim.

– Eu sigur nu! Tu, muscă Gina, ești mai călătoare decât mine, continuă pisica.

– În orice nenorocire e și o parte bună. Nu-i așa că măcar nu te mai doare burta? o întrebă amuzată Gina și chicoti discret, hihihi!, de teamă ca Vadú să nu se supere pe ea.

– Ai dreptate, totul e să vedem un pic mai departe de propriile mustăți, încuviință Vadú și-și trecu vârful cozii peste fruntea Ginei, în semn de împăcare.